

Baptista irodalmárok portréi

Dénes Ferenc

(1912–1995)

„Ez a vers bizonyíték, hogy költőnek születél”

(Molnár Károly)

Molnár Károly (1891–1962), az ismert lelkipásztor, költő és lapszerkesztő a címben mondottakkal nem tévedett, miután elolvasta a leendő szolgatárs, Dénes Ferenc teológiai hallgató *Egy szív...* című versének kéziratát.

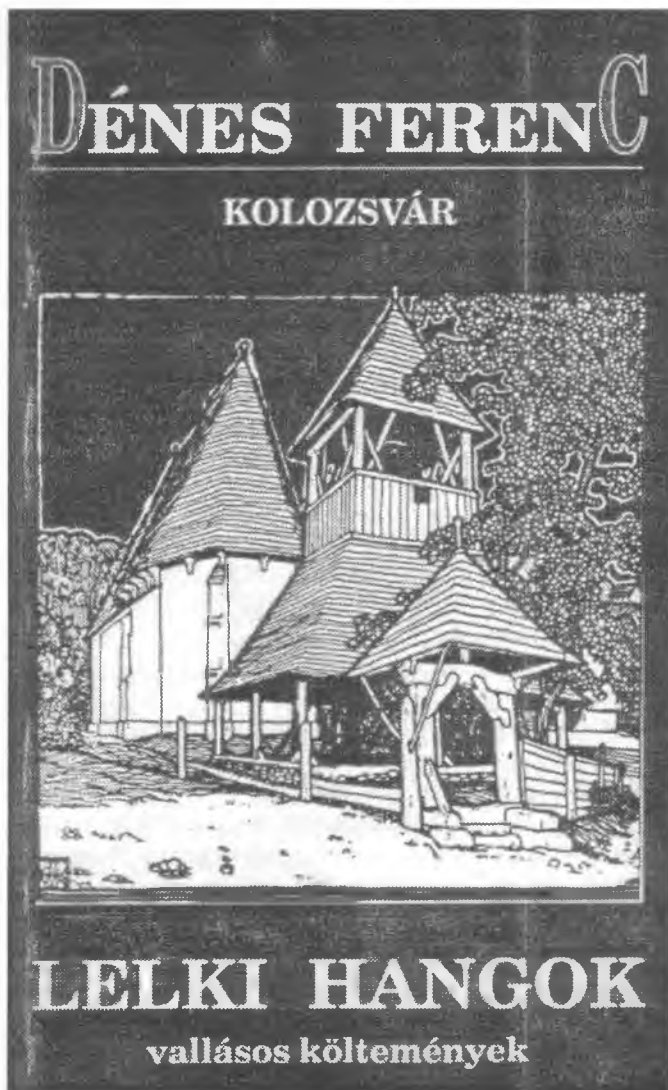
*Egy szív érettem dobogott,
Egy szívnek nagy fájdalma volt,
Egy szív engem hõn szeretett,
Egy szív érettem megrepedt.*

*E szívben az irgalom élt,
E szív szerette a szegényt,
E szívben nem volt semmi folt,
E szív Jézusom szíve volt.*

Azt viszont nem gondolhatta, hogy a költői lelkületű ifjúból a legújabb kori magyar baptista misszió egyik meghatározó személyisége lesz.

Dénes Ferenc 1912. március 2-án született Szászsáros (Nagy-Küküllő vármegye) faluban, ahol édesapja a MÁV szolgálatában állt. Miután atyja az első világháborúban meghalt, a család hazaköltözött az Udvarhely megyei Székelymuzsnára. Ferenc asztalosmesterséget tanult, az Isten házában szavalt, önszorgalomból harmóniumozni kezdett, majd zenetanfolyamon a fúvós hangszerekkel is megismerkedett. Kisgyermek korától szerette, olvasta az irodalmi műveket, rendkívüli hatással volt rá *Dante*: Isteni színjátékából A pokol leírása, ami egész életszemléletét megváltoztatta, s ifjúkorát is befolyásolta. Elhívást érezve a lelkipásztori szolgálatra 1933-ban felvételizett, 1937-ben pedig kitűnő eredménnyel elvégezte a bukaresti Baptista Teológiai Szemináriumot. Négy évi homoródszentmártoni szolgálata után a székelyföldiek bánatára a kolozsvári gyülekezet kérésére a budapesti Országos Missziói Bizottság titkára, *Bányai Ferenc* közbenjárása révén Mátyás király szülővárosába költözött. Erdély fővárosában negyven évig szolgálta az Urat, hirdetve az Isten igéjét nem csak a városban, de Erdélyszerte, s később az egész magyar nyelvterületen. Közben felelős egyházi tisztségeket töltött be. A bukaresti teológián homiletikát, ecclesiológiát, az intézet magyar hallgatóinak pedig magyar nyelvet és irodalmat tanított.

A világháború után olyan „karanténba” zárták, melynek következtében harminckét évig nem hagyhatta el az országot, nem látogathatta meg az anyaországi rokonait, hitestvéreit, barátait. Benne, de Erdély magyar baptistaiban is fájdalmat és megdöbbenést váltott ki az a központi hatósági rendelet, melynek értelmében 1962-ben lebontásra ítélték a majdnem teljesen felépült Magyar utcai templomot, mert azt túlságosan impozánsnak, szépnek, „kirívónak” találták. Annak ellenére, hogy minden engedéllyel rendelkeztek, és a templomot saját telkükön a hívek anyagi áldozatával építették, az engedélyt megvonták, a telket kisajátították, az építőanyagot, valamint a szépen faragott köveket az uszoda falának felhúzásakor „hasznosították”. A sok küzdelem után csak 1977-ben hagyták jóvá az új telek vásárlását, amelyen két év után átadhatták rendeltetésének az imaházat.

Dénes Ferenc férj, négy fiú édesapja, vers-, elbeszélés- és igemagyarázat-író, énekeskönyvek szerkesztője, s nem utolsósorban hittestvéreivel, nemzettársaival együtt a Ceausescu-féle korszak szenvedő alánya. 1995. november 2-án halt meg, és a Házsongárdi temetőben helyezték örök nyugalomra.

Első versét tizenhárom évesen vetette papírra, nyomtatásban pedig még ifjúkorában az Üdv Üzenete című *Molnár Károly* szerkesztésében megjelenő folyóiratban adták közre. 1938-ban e lap társszerkesztőjévé választották. Közel negyven évi irodalmi munkássága alatt lírai és prózai írásainak százait-ezreit közölte a már említett lapon kívül a Szeretet, a Békehírnök, A Kürt, az Evangéliumi Hírnök. A nehéz időkben pedig írógéppel és kézírással történő sokszorosításban terjesztették verseit. Irodalmi munkássága, igehirdetési és példamutató élete nagyban hozzájárultak sokak jellemének formálásához, segítettek a keresőket Isten megismerésében, illetve a hozzá történő visszatérésben.

Írói, költői munkássága több kötetre való anyagra terjed. Megjelent művei: Illés szekeren (Elmélkedések, Kolozsvár, 1979), Lelki hangok (Versek, Budapest, 1991), Ajkammal hirdetem (Válogatott versek, Nagyvárad, 1997).

Dénes Ferenc prédikációi színesek, szilárd hitet és meggyőződést sugárzóak. Költeményeiben nem akar lépést tartani korunk irányzataival, a modernséggel. Versei saját életútját, Isten irántunk megnyilvánuló kegyelmét, valamint a költő ember- és természetszeretét ábrázolják. Személyében nemcsak az erdélyi, de a világ magyar baptista igehirdetőinek, egyházi férfiainak legjobbjai közé tartozó missziómunkást tisztelhetjük.

Zágoni Jenő

Lelki hangok

*Nem simogat az édes álom.
Az esthomályban Krisztust várom.
Ablakom, szívem tárva, nyitva,
Hűs alkonyszellő
Békét lehelő
Üde illatát felém hozza.*

*Ezer lomb rezdül, suttog halkan.
Imára nyílik néma ajkam.
Vágyakkal telve ég a keblem,
Virágillata,
Lombsuttogása
Ez éjszaka nem elég nekem.*

*Lelkem hangszerén pendül a húr,
Mennyei érzés lesz rajtam úr.
Az egész lényem felmelegszik,
S az est csöndjében
Ím észreveszem,
Hogy lantomon most Krisztus játszik.*

*Csodás dallam pendül meg halkan,
Újra nyílik szívem és ajkam,
S amit játszik Mesterem keze,
LELKI HANGOKBAN,
Szent zsolnárokban
Száll magasba ajkam éneke!*

*Uram! Legyen hangszered lelkem!
Te pendítsd meg a húrt keblemen,
Hogy minden szív viduljon tőle,
És minden dalom
Hangozzék hatón
SZENT NEVEDNEK DICSŐSÉGÉRE!*

Dénes Ferenc

Az 1991-ben Kolozsváron megjelent kötet címadó verse